

[Justitsministeren.]

i statsfængsel §§ 23 og 25. Et eksemplar af denne anordning vedlægges.

Efter bestemmelsen i § 25, der navnlig tager sigte på henvendelser fra fangerne vedrørende deres sag og vedrørende forholdene i fængslet, har fangerne adgang til at rette skriftlig henvendelse til justitsministeren, direktøren for fængselsvæsenet og folketingets ombudsmand, og såfremt fangen ønsker at afsende en sådan henvendelse i lukket kuvert, har han ret hertil. I praksis har man tillige givet fanger adgang til i lukkede breve at rette henvendelse til den særlige klageret om genoptagelse af straffesagen.

I § 25, stk. 4, er det tillige fastsat, at fangerne ikke selv må indgive andragende om benådning eller om løsladelse på prøve i henhold til straffelovens § 38, stk. 3. Det bemærkes herved, at der som hovedregel vil være taget stilling til en fanges eventuelle ønsker om benådning, inden straffuldbrydelsen påbegyndes, jfr. anordningens § 3, sidste stykke.

I anordningens § 23, der navnlig angår fangernes brevveksling vedrørende deres personlige forhold, forretningsmellemværender o. lign., er det fastsat, at fangerne har adgang til at brevveksle med deres nærmeste slægtninge og andre personer, som det skønnes af betydning for dem at have forbindelse med. Denne brevveksling foregår i almindelighed under kontrol, og brevveksling med enkelte bestemte personer også af de indsatte pårørende kan af anstaltens leder forbydes, når han på grund af særlige omstændigheder finder det påkrævet.

Bestemmelsen om fangernes adgang til at sætte sig i skriftlig forbindelse med andre end de nærmeste slægtninge administreres lempeligt af anstaltens ledere, og der vil, såfremt det skønnes at være af betydning for fangen at sætte sig i forbindelse med vedkommende, hvad enten det drejer sig om en enkelt person, firmaer, kommunale eller statslige myndigheder o. lign., ikke blive lagt fangen hindringer i vejen for afsendelse af en skriftlig henvendelse. Henvendelser til dagspressen vil derimod som regel ikke blive tilladt afsendt. Henvendelserne vil i almindelighed blive

underkastet kontrol, og er indholdet upassende, eller drejer det sig om spørgsmål om benådning eller løsladelse på prøve efter straffelovens § 38 eller om et spørgsmål, der administrativt henhører under andre myndigheder end den af fangen ønskede adressat, vil henvendelsen blive tilbageholdt og fangen modtage oplysning om grunden til tilbageholdelsen, ligesom der efter omstændighederne vil blive givet ham lejlighed til at omskrive henvendelsen.

Spørgsmålet om N. N.s adgang til at brevveksle med folketingsmand Poul Møller blev første gang forelagt for justitsministeriet i 1959, da inspektøren for statsfængslet i Vridsløselille forespurte, om det burde tillades fangen at sende et brev vedrørende hans straffesag til daværende redaktør, folketingsmand Poul Møller. Justitsministeriet besvarede den 10. februar 1959 fængselsinspektørens forespørgsel derhen, at brevets fremsendelse ikke ville være i overensstemmelse med de for fangers brevveksling gældende regler, og at det derfor ikke kunne videresendes.

I 1963 indsendte fængselsinspektøren hertil et nyt brev fra N. N. til folketingsmand Poul Møller om fangens straffesag, herunder om benådning, til afgørelse af, om brevet kunne videresendes. Inspektøren kunne ikke anbefale, at videresendelse skete, og dette blev tiltrådt af direktoratet for fængselsvæsenet i skrivelse af 22. juli 1963.

I efteråret 1963 anmodede fangen om, at afgørelsen af 22. juli 1963 måtte blive taget op til fornyet overvejelse. I skrivelse af 23. oktober 1963 fastholdt justitsministeriet imidlertid den trufne afgørelse. Som nævnt i udvalgets skrivelse har folketingets ombudsmand i skrivelse af 1. november 1963 meddelt N. N., at han ikke fandt grundlag for at kritisere afgørelsen.

De nævnte afgørelser vedrørende N. N.s brevveksling med folketingsmand Poul Møller er konkret begrundet i, at brevene vedrører fangens straffesag, herunder spørgsmålet om benådning, og afgørelserne støttes således navnlig på bestemmelserne i anordningens § 25, stk. 4.

I afgørelserne kan derimod ikke lægges, at en fange i alle tilfælde er udelukket fra at rette henvendelse til et folketingsmedlem. Da der ikke af justitsministeriet er givet